

Grunden til ikke at ville ind derpaa skænder jeg ikke. En saadan Systemforandring vilde jo medføre en Forkortelse af Varetægtsfængslet, blandt andet fordi Undersøgelsen ikke vil komme til at dreie sig om andet, end hvad Anklagen eller Sigteisen gaar ud paa. Under det nuværende System er Forholdet jo det, at, naar man har arresteret en Mand, og det bliver klart for vedkommende Dommer, at det Forhold, der har givet Anledning til Varetægtsfængslet, slet ikke er til Stede, at Vedkommende derimod staaeren og klar overfor den vedkommende Sigteise, saa føler vedkommende Dommer sig af flere Grunde og først og fremmest, fordi han gjerne vil retfærdiggjøre sit Varetægtsfængsel, forpligtet til at rode op i Vedkommendes Liv isvrigt. Det er jo Noget, som i den sidste Tid er arriveret et Medlem af dette Thing, at man, da man ikke følte sig tilfreds med de Oplysninger, som fremkom i den oprindelige Sigteise, gav sig til at undersøge de Transaktioner, som Vedkommende har deltaget i, siden han kom til voksen Alder. Det medfører selvfølgelig, at Varetægtsfængsel udstrækkes til en aldeles urimelig Længde, at man, naar man engang har faaet fat paa en Mand, føler sig forpligtet eller berettiget til at undersøge, hvorledes den Mand tidligere har ført sit Liv. Selvfølgelig vil dette blive ganske ubeløst ved en Systemforandring, i det Mindste saaledes som jeg opfatter den. Derefter vilde man kun komme til at undersøge det Forhold, der har givet Anledning til Sagen, og de Forhold, som Sagens Udvikling med Nødvendighed førte med sig. Noget er der jo gjort imod uberegtiget Varetægtsfængsel, idet man har vedtaget en Lov om Erstatning for uforstyldt Varetægtsfængsel. Men denne Lov er ved den praktiske Anvendelse bleven et overmaade ringe Skridt. Det er i alt væsentligt kun et Princip, der er blevet anerkjendt, thi efter den Fortolkning, der er godkjendt ved vor øverste Domstol, vil jeg sige, at den Lov ikke er meget værd. Jeg siger det med saa meget større Beklagelse, som jeg selv har været Medlem af det Udvalg, der i sin Tid behandlede Lovforslaget herom, her i Folkethinget. Men jeg tror ogsaa at kunne sige med en vis Føie — ikke alene som min personlige Mening — at Udvalget aldrig har tænkt sig en saadan Anvendelse af denne Lov, som nu finder Sted i Pragis. Man har aldrig tænkt sig, at det skulde være positivt godtgjort, at Vedkommende skulde være ustyldig, for at han skulde kunne faae Erstatning for uforstyldt Varetægtsfængsel, og man havde heller aldrig

tænkt sig at ville etablere en ny Fristindelse for videre Tiltale, hvilket man jo i Virkeligheden gjør ved at nægte Erstatning med Bemærkning om, at Vedkommende ikke har frigjort sig for den Mistanke, som han har været Gjenstand for. Det er jo den Motivbering, man har brugt i de Domme, der ere faldne i den senere Tid, og det er at grave Fristindelse for videre Tiltale op igjen. Jeg tror med Føie at kunne sige, at Folkethinget aldrig har tænkt sig, at den Redaktion, som det gav Loven, skulde medføre saadanne Fortolkningsresultater, som man er kommen til i Lovens Anvendelse. Jeg vil nu tillige udtale, at der, naar man vil optræde imod Misbrug af Varetægtsfængslet, kan være Anledning til at fjerne den Tvivl, der synes at være i Netsanvendelsen med Hensyn til det Spørgsmaal, hvorvidt Beslutninger om Dpretholdelsen af Varetægtsfængslet kunne appelleres paa et hvilket som helst Trin af Varetægtsarresten. Der er, efter min Formening, paa dette Punkt en beklagelig Misforstaaelse hos vore Dommere, idet de vel holde sig efterrettelige Grundlovens Regel i § 80, at Arrestdekreter kunne appelleres, men kun betragte den som en Undtagelsesbestemmelse, saa at de gennem Modsætningsfortolkning slutte, at den senere Udførelse af Arrestdekretet ikke kan appelleres, det er beklageligt, synes jeg, at man derved affærer den, der sidder i Varetægtsfængsel, fra at faae undersøgt, om den fortsatte Dpretholdelse af Varetægtsfængslet har nogen tilstrækkelig Begrundelse, idet man affærer ham fra at faae undersøgt ved Høiesteret, om han kan blive fri for det dekreterede Varetægtsfængsel. Jeg skal ikke her nærmere komme ind paa Begrundelsen af denne mærkelige Instielse. Der foreligger jo ikke nogen klar Dom om dette Forhold; der er vel en Høiesteretsdom af 10de Mai 1882, der streifer Spørgsmaalet, men den bringer ikke nogen Løsning til Stede. I Pragis umuliggjøres Appel af det Spørgsmaal, om det behændte Varetægtsfængsel bør opretholdes eller ikke, ved en Nægtelse af Aktsbeskrivelse af det, der er passeret, siden Arrestdekretet blev affaet, med andre Ord, man nægter at beskrive det, der er passeret siden Arrestdekretets Afstgelse, og saaledes umuliggjør man det for Vedkommende, der vil appellere Arrestdekretets Dpretholdelse, at oplyse det Fornødne for Appellinstantsen. Appellinstantsen kan selvfølgelig ikke indlade sig paa en Undersøgelse, om, hvorvidt Varetægtsarrestens Dpretholdelse er rigtig eller ikke, naar man ikke kan fremlægge den fornødne Beskrivelse for Overinstantsen, og det er Noget, der jævnlig nægtes. Det er ogsaa negtet